

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 350/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť D. Č. ml., M., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co 141/2008 z 25. júna 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. Č. ml. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2009 doručená sťažnosť D. Č. ml., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 141/2008 z 25. júna 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v postavení žalovaného bol rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 C 510/99-222 zo 14. júna 2005 zaviazaný zaplatiť žalobkyni – V., a. s. (ďalej len „žalobkyňa“), sumu 13 220 Sk s príslušenstvom. V prevyšujúcej časti okresný súd žalobu zamietol a účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania. Proti výroku označeného rozsudku, ktorým okresný súd vyhovel žalobe, podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 141/2008 z 25. júna 2009 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd neodôvodnil dostatočným spôsobom napadnuté rozhodnutie, keďže sa nevysporiadal s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa chybného, resp. nefunkčného vodomeru, keďže prostredníctvom neho „... vykonaný prepočet spotreby vody bol podkladom pre vystavenie faktúry na úhradu, a všeobecný súd tuto sumu priznal žalobcovi...“.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva D. Č. ml. podľa čl. 46 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky na súdnu ochranu, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 na spravodlivé súdne konanie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozsudkom KS KE 4 Co/141/2008 zo dňa 25. 6. 2009 porušené.

2. Zrušuje Rozsudok KS KE 4 Co/141/2008 zo dňa 25. 6. 2009 a vracia vec na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre JUDr. M. K. v celkovej sume 292,38 € (dvestodeväťdesiatdva eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 atď.). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00 atď.).

Sťažovateľ tvrdí, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 4 Co 141/2008 z 25. júna 2009 nie je dostatočne odôvodnený, keďže krajský súd sa nevysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa chybného, resp. nefunkčného vodomeru, prostredníctvom ktorého sa vykonal

prepočet spotreby vody v súvislosti s vystavením faktúr na úhradu, pričom „všeobecný súd tuto sumu priznal žalobcovi...“.

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 C 510/99 z 22. mája 2002 bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 41 899,50 Sk s príslušenstvom a trovy konania v sume 1 672 Sk. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd uznesením č. k. 14 Co 484/02-143 z 22. mája 2003 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 14 C 510/99-222 zo 14. júna 2005.

Skutkové a právne závery, na základe ktorých okresný súd vo veci opätovne rozhodol, sú zhrnuté v odôvodnení sťažovateľom namietaného rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 141/2008 z 25. júna 2009. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že okresný súd „... vyhodnotil aj obranu žalovaného, podľa ktorej spochybňoval funkčnosť meracieho zariadenia vodomeru a s tým spojeného neoprávneného fakturovaného množstva dodanej vody a to tak, že žalovaný nepredložil žiadny hodnoverný dôkaz, ktorým by preukázal, že žiadal o výmenu vodomeru a preverenie správnosti meracieho systému na pôvodnom vodomere, ktorý zaznamenal zistené množstvo dodanej vody s tým, že mesiac január 1998 bol zároveň aj posledným mesiacom predmetného fakturovaného obdobia a vtedy nebola zistená žiadna závada na meracom zariadení, čo nepochybne vyplynulo z výpovede svedka Ing. K.

Neskúmal okolnosti hláseného neoprávneného zásahu cudzej osoby do vodomernej šachty prípadne vodomeru v mesiaci apríl 1998, keďže tento termín nemal časový súvis s fakturačným obdobím...

... Následne poukázal na dôvody zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd poukázal na správnosť zistení prvostupňového súdu s následným nezohľadnením námietok žalovaného o uzavretí zmluvy v tiesni, resp. pod nátlakom, ako aj na správne závery súdu prvého stupňa ohľadne funkčnosti vodomeru počas fakturovaného obdobia, ako aj na závery odvolacieho súdu, podľa ktorého námietky žalovaného o tom, že vodomer sa mal meniť každých 5 rokov sú irelevantné s poukazom na dobu povinného overovania a kalibrácie, ktorá bola stanovená platnou právnou úpravou na obdobie šiestich

rokov ako aj na správnosť záverov súdu prvého stupňa ohľadne hláseného neoprávneného zásahu cudzej osoby do vodomernej šachty, prípadne vodomeru v mesiaci apríl 1998, keďže tieto nemajú súvis s fakturovaným obdobím, nakoľko podľa karty odberateľa bol odčítaný stav vodomeru 18. 1. 1998 a porucha vodomeru bola namietaná v apríli 1998. Preto ani nedoplnil dokazovanie v zmysle návrhov žalovaného ohľadne posudzovania funkčnosti vodomeru po jeho demontáži a to v súlade so závermi uznesenia odvolacieho súdu.“.

Krajský súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci náležité dokazovanie v zmysle úpravy (pokynu) danej mu prostredníctvom zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu č. k. 14 Co 484/02-143 z 22. mája 2003 a výsledky doteraz vykonaného, ako aj doplneného dokazovania kvalifikovane vyhodnotil vo vzťahu k uplatnenému nároku a vo veci správne rozhodol. Krajský súd uviedol, že „Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody jeho rozhodnutia v ktorých sa v podstate vysporiadal aj so všetkými odvolacími námietkami žalovaného a to v spojení s dôvodmi zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu č. k. 14 Co 484/02-143 na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd.

K odvolacím námietkam žalovaného sa vzhľadom k vyššie uvedenému, ako aj obsahu zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu z roku 2003 a obsahu spisu žiada uviesť, že sú skutkovo aj právne bezvýznamné.“.

Z citovaného rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 141/2008 z 25. júna 2009, ako aj zo zrušujúceho uznesenia krajského súdu sp. zn. 14 Co 484/2002 z 22. mája 2003, ktoré si ústavný súd zabezpečil z dôvodu predbežného prerokovania sťažnosti, vyplýva, že námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa funkčnosti vodomeru, resp. vodomernej šachty sa krajský súd zaoberal už v zrušujúcom uznesení z roku 2003. Podľa názoru ústavného súdu bolo preto postačujúce, keď v odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozsudku krajský súd poukázal na obsah zrušujúceho uznesenia krajského súdu sp. zn. 14 Co 484/2002 z 22. mája 2003, ako aj na postup okresného súdu v ďalšom konaní smerujúci k odstráneniu nedostatkov odvolacím súdom zrušeného rozsudku z 22. mája 2002. Navyše, z dokumentácie, ktorú si ústavný súd zabezpečil, vyplynulo, že dôvody, pre ktoré krajský súd v roku 2003 zrušil rozsudok okresného súdu z 22. mája 2002, sa netýkali funkčnosti vodomeru (úlohou súdu prvého stupňa, ako to vyplýva zo zrušujúceho uznesenia krajského súdu, bolo po vrátení veci na ďalšie konanie doplneným dokazovaním zistiť, či v čase

uzatvárania zmluvy so žalobkyňou sťažovateľ „... *nebol podnikateľom s predmetom činnosti prenajímanie nehnuteľností pod ktoré by bolo možné subsumovať aj prenajímanie vyššie uvedených chatiek pre ktoré bola dojednaná cena vodného stočného*“. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal aj na svoj právny názor uplatňovaný v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a zdôraznil, že tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu vzhľadom na neopodstatnenosť námietky uplatnenej sťažovateľom nesignalizuje takú príčinnú súvislosť so základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala dospieť k záveru o porušení týchto práv. Keďže napadnutý rozsudok krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný, ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o jej odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2009